

Nr 7

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckt motion angående skattebefrielse för viss traktamentsersättning.

(2:a avd.)

I en inom riksdagen väckt, till bevillningsutskottet hänvisad motion, II: 89, av herrar *Senander* och *Holmberg* har hemställts, »att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om förslag snarast möjligt i syfte att åstadkomma hel skattebefrielse för traktamentsersättning som icke överstiger visst belopp per dygn, förslagsvis 40 kronor».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionen framförda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionen.

Vid beräkningen av inkomsten från särskild förvärvskälla skall enligt 20 § kommunalskattelagen från samtliga ur förvärvskällan under beskattningsåret härflutna intäkter i penningar eller penningars värde (brutto-intäkt) avräknas alla omkostnader under beskattningsåret för intäkternas förvärvande och bibehållande. Såsom omkostnad räknas emellertid bl. a. icke den skattskyldiges levnadskostnader eller därmed jämförliga utgifter.

Rörande beräkningen av inkomst av tjänst, vilket inkomstslag den förevarande motionen närmast avser, må nämnas följande.

Till intäkt av tjänst hänföres enligt 32 § 1 mom. kommunalskattelagen i princip alla förmåner i penningar eller annat, som utgått för tjänsten. Jämlikt särskilt stadgande i 3 mom. samma paragraf skall såsom intäkt icke upptagas vad som av staten anvisats till bestridande av särskilda, med vissa tjänster eller uppdrag förenade kostnader, såsom bl. a. resekostnads- och traktamentsersättning. Med av staten anvisad resekostnads- och traktamentsersättning förstås vad som enligt resereglementet med flera författningar eller särskilt av Kungl. Maj:t eller vederbörande myndighet meddelat beslut utgår såsom resekostnads- och traktamentsersättning för förrättning i statens ärenden å annan ort än bostads- eller stationsorten. Är vid kommunal eller enskild tjänst anvisad särskild ersättning för vissa med tjänsten förenade kostnader, skall denna ersättning redovisas såsom intäkt (32 § 4 mom.).

Den skillnad i beskattningshänseende, som i fråga om vissa ersättningar skall göras mellan statlig tjänst och kommunal eller enskild tjänst, belyses i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen, vari stadgas

följande. Är fråga om statlig tjänst, skall den anvisade ersättningen icke upptagas som intäkt av tjänsten, liksom å andra sidan de kostnader, som skall med ersättningen bestridas, ej får avföras såsom utgift, även om ersättningen icke förslår till kostnadernas gäldande. Vad nu sagts gäller för de fall, då den anvisade ersättningen är avsedd att täcka utgifterna i fråga. Är ersättningen däremot endast avsedd att utgöra ett mindre bidrag till kostnadernas bestridande, skall ersättningen i sin helhet upptagas såsom intäkt, medan å andra sidan kostnaderna får avdragas såsom utgift, även i den mån de överskjuter ersättningen. I fråga om kommunal eller enskild tjänst skall den anvisade ersättningen upptagas såsom intäkt och de omkostnader, som skall därmed bestridas, avföras såsom omkostnader för tjänsten eller uppdraget. Om därvid ersättningen icke förslår till kostnadernas gäldande, får bristen avföras å intäkten av tjänsten i övrigt. Härvid märkes dock, att om det kan antagas, att den anvisade ersättningen beräknats med hänsyn till vad som skäligen kan anses normalt åtgå till täckande av de omkostnader, som skall därmed bestridas, större avdrag än som svarar mot den anvisade ersättningen bör medgivas allenast om det visas, att på grund av särskilda förhållanden ersättningen varit otillräcklig för sådana skäliga omkostnader. Å andra sidan torde i dylikt fall ofta kunna antagas, att den anvisade ersättningen i sin helhet åtgått till de omkostnader, för vilka den avsetts, utan att särskild utredning i detta avseende behöver lämnas. *Avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen torde i regel böra medgivas i de fall, då ersättningen ej överstiger vad som av staten i motsvarande fall anvisas.* Detta lär exempelvis vara förhållandet beträffande de resekostnadsersättningar, som i allmänhet utbetalas av de enskilda järnvägarna.

Enligt 33 § kommunalskattelagen må från intäkt av tjänst avdrag göras för samtliga utgifter, vilka är att anse som kostnader för fullgörande av tjänsten, såvitt icke för samma kostnader anvisats särskilt anslag, som enligt 32 § 3 mom. nämnda lag ej skall upptagas såsom intäkt. I enlighet härmed får avdrag ske för bland annat kostnad för resor i tjänsten, där ej, vad angår statstjänst, särskild ersättning varit därför anvisad. Innebörden av sistnämnda bestämmelse har närmare utvecklats i punkterna 3 och 4 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen. Där stadgas, att skattskyldig, som i sin tjänst verkställt resor utom den vanliga verksamhetsorten, äger rätt till avdrag icke blott för kostnaden för själva resan utan jämväl för den ökning i levnadskostnaden, som han kan ha fått vidkännas på grund av vistelsen utom den vanliga verksamhetsorten. Därest åter skattskyldig bosatt sig på annan ort än där han har tjänst eller anställning eller antagit arbete på annan ort än där han är bosatt, har han visserligen rätt till avdrag för skälig kostnad för resor till och från arbetsplatsen men däremot i regel icke till avdrag för ökade levnadskostnader. Avdrag för ökade levnadskostnader medgives dock för det fall, att anställningen avser endast en kortare tid eller skall bedrivas å flera olika platser eller det av annan anledning icke skäligen kan ifrågasättas, att den skattskyldige skall avflytta till den ort, där arbetet skall utföras.

I en den 3 februari 1956 dagtecknad skrivelse till chefen för finansdepartementet har riksskattenämnden ifrågasatt, om icke frågan om avdragsrätt för traktamentsersättningar borde bli föremål för utredning genom 1950 års skattelagssakkunniga eller i annan lämplig ordning. Nämnden har därvid framhållit, att dess möjligheter vore begränsade att inom ramen för gällande lagstiftning och rättspraxis verka för en ökad tillämpning av det nu ifrågavarande stadgandet i anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen — av nämnden benämnt likställighetsregeln. Sådan verksamhet från nämndens sida kunde endast medföra en minskning av nuvarande olägenheter.

Riksskattenämnden har vidare anfört bl. a. följande.

Om det anses önskvärt att likställighetsregeln skall generellt tillämpas i fråga om exv. traktamenten, som utgå på grund av kollektivavtal, torde en lagändring böra komma till stånd. En annan åtgärd, som skulle bidra till att underlätta en generell användning av likställighetsregeln, vore att de statliga traktamentsbestämmelserna gjordes mera enhetliga och att användningen av traktamenten i statliga kollektivavtal m. m. begränsades till sådana ersättningar, som odisputabelt utgjorde ersättning för den ökning i levnadskostnader, som den anställde får vidkännas på den grund att han vistas utom sin vanliga verksamhetsort. Detta torde förutsätta, att statlig skatteexpertis beredes tillfälle att i en eller annan form medverka vid utformandet av dylika traktamentsbestämmelser,

Det kan icke uteslutas, att missnöjet med att likställighetsregeln i vissa fall icke tillämpas mindre har sin grund i en känsla hos den skattskyldige att han får, objektivt sett, för litet avdrag än i en önskan att i detta hänseende komma i åtnjutande av samma förmåner som den statsanställda. I sådana fall skulle alltså missnöjet försvinna om särställningen för de statliga traktamentena slopades. En sådan åtgärd skulle å andra sidan innebära ökat arbete för taxeringsmyndigheterna med prövning av statsanställdas avdragsyrkanden och över huvud strida mot de förenklingssträvanden inom taxeringsförfarandet, som man f. n. vill på olika sätt befrämja.

Riksskattenämnden har vidare den 27 januari 1956 beslutat utfärda anvisningar till ledning för taxeringsmyndigheterna beträffande frågan om avdrag i vissa fall för ökade levnadskostnader under resor i tjänsten. I anvisningarna, som återfinns i riksskattenämndens meddelanden nr 2/1956 punkt 2), framhåller nämnden under punkt a) till en början att det statliga resereglemente, som gällde vid tillkomsten av de i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen och punkt 3 av anvisningarna till 33 § samma lag givna bestämmelserna, varit betydligt mindre detaljerat och omfattat färre skilda traktamentsformer än nu gällande allmänna resereglemente med tilläggsbestämmelser och därtill hörande anvisningar. Vidare hade det såväl inom det enskilda näringslivet som i statlig och kommunal verksamhet blivit alltmer vanligt, att traktamentsersättningar av olika slag reglerades exempelvis i kollektivavtal och utginge efter helt andra grunder än det statliga resereglementets. Detsamma gällde i viss omfattning även traktamenten bestämda av statlig myndighet i administrativ ordning.

Härefter anför riksskattenämnden följande.

Det nu anförda måste självfallet beaktas vid tillämpningen av den ovan återgivna bestämmelsen i anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen.

Särskilt bör beaktas att de traktamentsersättningar, som bestämts i statliga kollektivavtal eller av statlig myndighet i administrativ ordning, med hänsyn till vad ovan anförts icke kunna vara normgivande vid beskattningen i fråga om anställda i kommunal eller enskild tjänst på samma sätt som de ersättningar, vilka utgå enligt allmänna resereglementet.

Å andra sidan är det ur förenklingsynpunkt önskvärt att i de fall, då det gäller förhållandevis små avdragsbelopp, frågan om avdrag för ökade levnadskostnader under resor för anställd i kommunal eller enskild tjänst handlägges så, att utrednings- och kontrollarbetet icke blir onödigt betungande för de skattskyldiga och beskattningsnämnderna. Om därför antalet resdagar under beskattningsåret icke varit stort och förutsättningar för avdrag för resekostnader över huvud taget föreligga, bör avdrag med belopp som motsvarar uppuren traktamentsersättning i regel medgivas, därest ersättningen icke överstiger det traktamente som anges i allmänna resereglementet i fråga om statstjänstemän i ungefär motsvarande ställning och inkomstläge. Utredningen om kostnadernas verkliga storlek bör således som regel icke påfordras i dylika fall.

b) På flera håll har den praxis utbildat sig att beträffande anställda i kommunal eller enskild tjänst taxeringsnämnden regelmässigt till den deklarerade inkomsten lägger ett belopp för s. k. »inbesparade levnadskostnader i hemmet» i de fall, då avdrag yrkats med belopp motsvarande uppuren traktamentsersättning. Detta innebär en presumtion att traktamentsersättningen skulle i samtliga fall täcka mer än den ökning av levnadskostnaderna, som föranledas av resorna. Visserligen gäller, enligt ovan återgivna punkt 3 av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen, att avdraget skall motsvara endast själva fördyringen. Traktamentena enligt allmänna resereglementet anses emellertid avvägda så, att de motsvara endast denna fördyring. Vid sådant förhållande bör i de fall, då enligt vad ovan angivits avdrag för anställd i kommunal eller enskild tjänst schablonmässigt bör medgivas med belopp motsvarande den uppburna traktamentsersättningen, något tillägg för »inbesparade levnadskostnader» icke förekomma.

I de fall då ersättningen per dag visserligen icke överstiger det traktamente, som anges i allmänna resereglementet i fråga om statstjänstemän i ungefär motsvarande ställning och inkomstläge, men traktamentet utgått under ett stort antal dagar bör — förutom erforderlig prövning av det uppgivna antalet resdagar och de grunder, efter vilka antalet traktamentsberättigande »resdagar» beräknats — ske den prövning av frågan om inbesparade levnadskostnader, som av omständigheterna anses betingad. Icke heller i dylikt fall bör emellertid tillägg göras för »inbesparade levnadskostnader» med mindre sådana omständigheter finnas föreligga beträffande den skattskyldige i fråga, som göra sannolikt att traktamentet icke helt åtgått för merutgifter för kost och husrum under resorna i tjänsten.

Vad angår sådana anställda i kommunal eller enskild tjänst, som upp bära traktamente för resor mellan bostadsorten och arbetsplatsen ehuru de regelmässigt återvända till bostaden efter den dagliga arbetstidens slut, bör prövning ske av de verkliga avdragsgilla merutgifterna och avdraget begränsas till motsvarande belopp.

c) På senare tid har förmärkts en viss tendens att beteckna rena löne förmåner som traktamentsersättningar. För arbetsgivaren är detta i regel utan betydelse ur beskattningssynpunkt, då utbetalade belopp äro för honom avdragsgilla antingen fråga är om löner eller traktamenten. Mottagaren däremot anser sig ha utsikt att undgå beskattning helt eller delvis för

vad han mottagit, om detta benämnes traktamente. Vid taxeringsarbetet bör därför uppmärksamhet ägnas åt att i förekommande fall förhindra sådana försök att vinna obehörig skattelättnad.

Frågan om beskattningen av rese- och traktamentsersättningar har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens behandling (jfr bl. a. bevillningsutskottets betänkanden nr 8 och 9/1952, 34/1954, 14 och 18/1955 samt 46/1956). Här må endast anföras följande.

I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 46 erinrade 1956 års bevillningsutskott om att skälet till skattefrihet för av staten anvisad ersättning är, att denna i samband med fastställandet av vederbörliga reglementen utmätts med hänsyn till att just täcka de merkostnader, som kunde tänkas vara förenade med tjänsten, och att man därför ansett sig kunna i fråga om sådan ersättning införa den lättnaden i taxeringsarbetet, att någon redovisning av ersättningen och merkostnaderna icke behövde ske. Vidare framhölls att den enskilde statstjänstemannens reseräkningar prövas ytterst noga av vederbörande chefsmyndighet och därefter av vederbörande revisionsmyndighet. Beträffande de traktamenten, som utgår till i kommunal eller enskild tjänst anställda, finns däremot inga av statsmakterna fastställda normer utan dessa traktamenten utgår efter sinsemellan varierande grunder. De har därför inte ansetts kunna undantas från prövning vid beskattningen. Utskottet påpekade även att det uttalats farhågor för att om taxeringsmyndigheternas möjligheter att granska det berättigade i avdrag för kostnader, som bestritts med traktamenten, skulle upphävas, detta lätt kunde leda till ökade krav från de anställdas sida på traktamenten i stället för vanlig avlöning. Slutligen erinrades om stadgandet i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen, att avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen i regel torde böra medges i de fall, då ersättningen ej överstiger vad som av staten anvisas i motsvarande fall.

Utskottet återopade vidare att riksskattenämnden i meddelande nr 2/1956 punkt 2 utfärdat anvisningar i frågan. Det syntes utskottet sannolikt att vad sålunda förevarit skulle leda till att stadgandet i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen vann tillämpning på ett större antal skattskyldiga än vad dittills varit fallet. Utskottet anförde därefter följande.

Vill man möjliggöra en mera schablonartad prövning för ett än större antal skattskyldiga läser detta endast i begränsad omfattning kunna ske genom ytterligare tillämpningsföreskrifter. Härför fordras lagstiftningsåtgärder. Enligt utskottets mening talar vissa skäl för en omprövning av de nu gällande bestämmelserna angående beskattning av rese- och traktamentsersättningar. Vilka vägar man därvid bör gå kan utskottet inte uttala sig om utan en föregående utredning. Att föreskriva skattefrihet för de i kommunal eller enskild tjänst utgående traktamentena i den omfattning motionärerna tänkt sig stöter enligt utskottets mening på avsevärda svårigheter. Häremot talar bl. a. det skälet att kontrollen beträffande beräkningen av antalet resdagar inte kan efterges då det gäller traktamenten till andra än statstjänstemän. Vidare är det uppenbart att man för att kunna

tillerkänna de i kommunal eller enskild tjänst utgående traktamentena samma skattefrihet som tillkommer de statliga måste ha garantier för att de förutsättningar, under vilka de olika traktamentena utgår, är i stort sett desamma.

Utskottet kan alltså inte biträda yrkandena i de likalydande motionerna I: 116 och II: 165 samt motionen II: 243 om omedelbara lagstiftningsåtgärder i förevarande fråga. Däremot anser utskottet lämpligt att nu gällande bestämmelser i ämnet överses och att det därvid tas under övervägande om en ökad likställighet i beskattningshänseende mellan de i olika tjänster utgående traktamentena kan åstadkommas. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har riksskattenämnden i en den 3 februari 1956 dagtecknad skrivelse för chefen för finansdepartementet anmält frågan om avdragsrätt för traktamentsersättningar. Därvid har nämnden, som enligt sin instruktion hos Kungl. Maj:t skall anmäla om nämnden finner behov av ny lagstiftning föreligga inom dess verksamhetsområde, ifrågasatt om inte det i skrivelsen berörda spörsmålet borde göras till föremål för utredning. Frågan om utredning är således genom riksskattenämndens förenämnda skrivelse redan föremål för Kungl. Maj:ts uppmärksamhet. Utskottet anser sig dock böra föreslå riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t ge tillkänna vad utskottet ovan anfört om behovet av en översyn av ifrågasvarande bestämmelser.

Av innehållet i *den föreliggande motionen* må här återgivas följande.

Motionärerna framhåller inledningsvis att beskattningen till viss del av traktamentsersättningar är en ständig källa till missnöje bland dem som berörs därav. Särskilt de, som endast har att räkna med traktamentsersättningar som nätt och jämnt täcker de ökade omkostnaderna, har skäl till anmärkningar. Traktamentena är en ersättning för merutgifter på grund av arbetet eller uppdraget och borde därför vara helt skattefria, givetvis under förutsättning att det rör sig om rimliga ersättningar. För närvarande är bedömningen olika i olika taxeringsnämnder. I vissa fall blir hela traktamentsersättningen avdragsgill, medan den i andra fall till viss del beskattas. Det förekommer även att de verkliga omkostnaderna bedöms med utgångspunkt från vederbörandes levnadsstandard, vilket självfallet ger anledning till klagomål.

Ehuru motionärerna anser den anordning, som gäller för beskattning av statliga traktamentsersättningar rättvis och förnuftig, vill de dock inte föreslå fullständig skattebefrielse för sådana ersättningar i enskild tjänst. Förhållandena är nämligen inte fullt jämförbara. Statstjänstemännens traktamentsersättningar är fixerade i reglementen med ett lägsta belopp per dygn av 32 kronor och ett högsta belopp av 40 kronor, medan inom den privata sektorn beloppen kan variera såväl inom som utom dessa gränser. Det högsta belopp, som gäller för statstjänstemännens traktamenten eller 40 kronor per dygn, bör dock enligt motionärernas mening bli skattefritt även för övriga medborgare. För överstigande belopp må skatt erläggas såsom för inkomst av annat slag.

Utskottet. I den föreliggande motionen har frågan om beskattningen av resekostnads- och traktamentsersättning uppmärksamrats. Med hänvisning till att sådan ersättning till befattningshavare i statlig tjänst inte utgör skattepliktig inkomst, har i motionen uttalats, att traktamentsersättning till anställda i kommunal eller enskild tjänst borde vara skattefri i den mån ersättningen per dygn inte överstiger det högsta belopp som utbetalas i traktamente enligt statens allmänna resereglemente, nämligen 40 kronor. Yrkan- det i motionen går ut på skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan om för- slag snarast möjligt av nyss angiven innebörd.

Den i motionen berörda frågan har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens uppmärksamhet. Från bevillningsutskottets sida har därvid bland annat erinrats om stadgandet i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kom- munalskattelagen, att vid beskattningen av traktamentsersättningar i kom- munal eller enskild tjänst avdrag med samma belopp som den anvisade er- sättningen i allmänhet torde böra medges, då ersättningen ej överstiger vad som anvisas av staten i motsvarande fall. Vid skilda tillfällen har utskottet understrukit vikten av att detta stadgande erhåller en vidare tillämpning än som synts vara fallet.

Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har riksskattenäm- den till 1956 års taxering utfärdat anvisningar till ledning för taxerings- myndigheterna angående tillämpningen av berörda stadgande. Innehörden av dessa anvisningar är att om antalet resdagar inte varit stort och förutsätt- ningar för avdrag för resekostnader över huvud taget föreligger, avdrag i re- gel bör medges med belopp, motsvarande den uppburna traktamentsersätt- ningen, under förutsättning att ersättningen inte överstiger det traktamente som anges i allmänna resereglementet i fråga om statstjänstemän i motsva- rande ställning och inkomstläge. I sådant fall bör enligt nämndens mening tillägg för s. k. inbesparade levnadskostnader i hemmet inte förekomma. Har däremot traktamentsersättningen utgått under ett stort antal resdagar, får prövas — förutom antalet resdagar och de grunder efter vilka trakta- mentsberättigande resdagar beräknats — även frågan om tillägg med hänsyn till inbesparade levnadskostnader. Inte heller i dylikt fall bör dock tillägg göras med mindre sådana omständigheter föreligger beträffande den skatt- skyldige som gör det sannolikt att traktamentet inte helt åtgått för merkost- nader under resor i tjänsten.

Såvitt utskottet kunnat utröna har numera en förbättring ägt rum på före- varande område, såtillvida att berörda stadgande i punkt 4 av anvisningar- na till 32 § kommunalskattelagen kommit i tillämpning i större utsträck- ning än tidigare. Emellertid synes alltså icke obetydliga brister förefinnas, särskilt i vad gäller den enhetliga bedömningen. Då det inte torde saknas exempel, som utvisar att tillämpningen inom de olika länen är ojämn, vill utskottet framhålla önskvärdheten av att åtgärder vidtas länsvis i syfte att erhålla en jämnare bedömning, exempelvis i samband med utfärdandet av

anvisningar till ledning för taxeringsarbetet inom länet. Angeläget är givetvis också att riksskattenämnden även i fortsättningen ägnar den förevarande frågan uppmärksamhet.

Såsom framgår av den föregående redogörelsen har riksskattenämnden i en den 3 februari 1956 dagtecknad skrivelse för chefen för finansdepartementat anmält frågan om avdragsrätt för traktamentsersättningar. Därvid har nämnden ifrågasatt om inte det i skrivelsen berörda spörsmålet borde göras till föremål för utredning. Senare har 1956 års bevillningsutskott i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 46 uttalat att vissa skäl talade för en omprövning av de nu gällande bestämmelserna på förevarande område. På hemställan av nämnda års bevillningsutskott avlät riksdagen skrivelse till Kungl. Maj:t för att ge tillkänna vad utskottet anfört om behovet av en översyn av bestämmelserna.

För utskottet står det klart, att icke obetydliga svårigheter möter att åstadkomma en ändrad lagstiftning med syfte att väsentligt öka likställigheten i beskattningshänseende mellan statliga traktamenten och traktamenten till i kommunal eller enskild tjänst anställda. Såsom ofta tidigare påpekats är anledningen till skattefriheten för av staten anvisad ersättning att denna i samband med fastställandet av vederbörliga reglementen utmätts med hänsyn till att den skall täcka just de med tjänsten förenade merkostnaderna. Den enskilde statstjänstemannens reseräkningar prövas också ytterst noga av vederbörande chefs- och revisionsmyndigheter. Beträffande de traktamenten, som utgår till i kommunal eller enskild tjänst anställda, finns däremot inga av statsmakterna fastställda normer utan dessa traktamenten utgår efter sinsemellan varierande grunder.

Vad beträffar det i den föreliggande motionen framställda förslaget, att traktamentsersättningar, som inte överstiger 40 kronor per dygn, skall vara skattefria, kan den invändningen göras, att hänsyn inte tas till nödvändigheten av att antalet resdagar skall kunna kontrolleras. Enligt utskottets mening är det en nödvändig förutsättning för att de i kommunal eller enskild tjänst utgående traktamentena skall erhålla samma skattefrihet som de statliga, att garantier skapas för att de villkor, under vilka traktamentena utgår, är i stort sett desamma.

I likhet med 1956 års bevillningsutskott anser emellertid utskottet lämpligt att nu gällande bestämmelser i ämnet göres till föremål för översyn och att därvid alla möjligheter att genom ändrad lagstiftning öka likställigheten i beskattningshänseende mellan de i olika tjänster utgående traktamentena tages under övervägande. Som förut framhållits har emellertid frågan om en dylik översyn redan anmälts för Kungl. Maj:t. Någon anledning för riksdagen att på nytt avlåta skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet anser utskottet inte föreligga, varför utskottet avstyrker den föreliggande motionen.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att motionen II: 89 av herrar Senander och Holmberg an-
gående skattebefrielse för viss traktamentsersättning måtte
anses besvarad genom vad utskottet ovan anført.

Stockholm den 13 februari 1958

På bevillningsutskottets vägnar:

EDGAR SJÖDAHL

Närvarande:

från f ö r s t a kammaren: herrar Sjödahl, Hagberg, Eriksson, Spetz, Erik Jansson, fröken Ranmark, herrar Söderquist, Bengtson, Hellebladh och Alvar Andersson; samt

från a n d r a kammaren: herrar Sundström, Kollberg, Brandt, Gustafson i Göteborg, Persson i Svensköp, Wiklund, Magnusson i Borås, Asp, Jansson i Aspeboda och Kristenson i Göteborg.